

BR GABRIEL MANNAERT

geboren te Lebbeke op 6 september 1922
overleden te Gent
op 3 mei 2004

Br. Gabriël werd te Lebbeke uit een kroostrijk boerengezin als Desiderius Ludovicus geboren ; maar zijn moeder hoorde liever zijn troetelnaam Lowieke of Louis. Zo bleef het ook in de familie.

Louis leerde op school onze broeders kennen en het was in die tijd geen zeldzaamheid dat er nogal wat jongeren vanuit Lebbeke het broederleven kozen om op die wijze in dienst van de evenmens door het leven te gaan.

In het noviciaat kreeg Louis de naam Br. Gabriël, een naam die hij zijn broederleven lang heeft behouden, al noemden de intimi hem ook nog wel eens Louis.

Na zijn kloosteropleiding en zijn studies als onderwijzer en als regent wiskunde-wetenschappen, startte hij zijn lange lerarenloopbaan. Deze begon in Merchtem, zowat zijn eigen streek, eerst als onderwijzer en daarna als leraar aan de Humaniora (1942-46 en 1949-56). Het grootste deel van zijn actief leven bracht hij echter door te Oostakker als leraar wiskunde aan de Normaalschool. Br. Gabriël was zo vol ijver en werklust dat het aantal uren buiten het eigenlijke onderwijs vele malen groter was dan in het onderwijs. Hij nam al heel vlug de leiding op zich van de harmonie 'Kunst adelt' en elk jaar was de maandenlange voorbereiding goed voor een volle zaal geïnteresseerden. Hij was ook de bezieler en talentvolle trainer van de voetbalclub van de Normaalschool, toen de grote concurrent van de ploegen T.I.G. en Humaniora. Voetbal kreeg in het grote Glorieux-Instituut nogal wat belangstelling en voor de honderden internen bracht het afwisseling.

Ook was Br. Gabriël altijd bereid de opvoeders een handje toe te steken en inhaallessen te geven om de achterstand bij sommige leerlingen weg te werken. Hij zorgde eveneens voor didactische platen en schetsen, want hij was en bleef tot op latere leeftijd een goed amateur-tekenaar en -schilder. Zelfs de vakantieperiode was voor hem geen rusttijd. Hij was immers een ijverig lid van de grote Intersocfamilie en zeker meer dan 150 perioden bracht hij door in Zwitserland (voornamelijk Maloja). Daar nam hij actief deel aan gletsjertochten, familie-animatie en werkte mee in het economaat en bij de klusjesdienst.

En dan kwam op 65 jaar de pensionering, zowel in het onderwijs als bij Intersoc. Dit heeft Br. Gabriël nooit helemaal kunnen verwerken. Toen daarbij ook de herstructurering van het normaalonderwijs een feit was - en vooral het einde van de Oostakkerse campus - was het heimwee naar vroeger zeer groot. Stilaan begon voor hem een periode van eenzame herinnering en zelfs onbegrip. Waarom kon alles niet blijven zoals voorheen ? Dit was voor hem een pijnlijke vraag en een droevige ervaring. Br. Gabriël poogde wel zijn leven te vullen met schilderen, het verzorgen van kippen en duiven, het volgen van sportevenementen op T.V. en hier en daar nog een inhaalles. Maar de echte fut was er uit, zijn gezondheid verminderde en geneeskundige zorg vond hij minder belangrijk.

Een zaak bleef hij altijd trouw ondanks vermoeidheid en hoge leeftijd : aanwezig zijn bij het communauteitsgebed en in de eucharistie. Meestal luidde hij het kleine klokje van onze kapel. De laatste weken was hij oververmoeid, want zijn hart begon het te begeven. Ondanks de snelle tussenkomst van verplegers en dokters is hij na een week kliniek in stilte gestorven. Iemand anders zal nu wel het klokje luiden : Broeder Gabriël is immers een andere werkelijkheid binnengegaan !